

בס"ד

דילקה דה כל

פירושים על פרשת השבוע

רבנו נחמן

מברסלב

רבנו נחמן מברסלב פירושים על פרשת "ויקהל"

ויקהל משה (שמות לה, א)

וזהו בחינת (שמות לה): ויקהל משה וכו', והזהירם על מלאכת המשכן, ומקדם הזהירם על שמירת שבת, להורות שמלאכת המשכן אינה דוחה שבת, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (רש"י שם). ולכאורה קשה, מהיכן עלה על הדעת שמלאכת המשכן דוחה שבת, הלא אין שום מצוה שאין ומנה קבוע דוחה שבת.

אך הענין, כי מלאכת בנין המשכן וכליו זה בחינת בנין היכל הקדש (דהיינו לקרב נפשות לה' יתברך), כי על-ידי בנין המשכן שרתה השכינה בישראל ונתקרבו ישראל לאביהם שבשמים ושבו בתשובה, שכל זה הוא בחינת בנין היכל הקדש המבאר בהתורה "היכל הקדש" (לקוטי מוהר"ן א' - סימן נ"ט), כי כמו שנבנה המשכן בגשמיות שעקרו היה בשביל ההיכל הקדש שהוא לפני הכפרת אשר שם הארון, כמו כן נבנה משכן והיכל הקדש ברוחניות מנפשות ישראל שנתקרבו לה' יתברך על-ידי משה שהחזיר בתשובה. נמצא, שבנין המשכן הוא בחינת בנין היכל הקדש, שזה העסק יקר וחשוב מאד מאד אצל ה' יתברך יותר מכל העבודות שבעולם, כי זה עקר גדלתו וכבודו של ה' יתברך בשקדנותו ביותר נתקרב אליו, כמו שמוכח שם בהתורה הנ"ל מאמר הזהר הקדוש (יתרו ס"ט): כד אתי יתרו, כדין אתינקר ואתעלי שמא דקדשא בריך הוא עלא ותתא וכשבא יתרו ואמר וכו', אז התייקר והתעלה שמו של הקדוש-ברוך-הוא למעלה ולמטה, וכמו שכתוב בזהר הקדוש עוד בכמה מקומות (תרומה קכח): זכאה מאן דאחד בידא דחיביא ואשרי מי שאוחזו ביד הרשעים]. וזה העסק של בנין היכל הקדש מנפשות ישראל המתקרבים על ידו לה' יתברך שהוא בחינת בנין המשכן הנ"ל, זהו בחינת שמירת שבת, כמו שכתוב בהתורה הנ"ל על מאמר הזהר (בראשית ה'): את שבתותי תשמרו, דא עגולא ורבויע דלגו וכו', עין שם היטב.

ועל-כן היה עולה על הדעת שמלאכת המשכן הוא דוחה שבת, מאחר שמלאכת המשכן הוא בחינת בנין היכל הקדש, שזהו בעצמו בחינת שמירת שבת, בחינת את שבתותי תשמרו הנ"ל, על-כן

הזהירנו ה' יתברך מקדם על שמירת שבת. ובכל מקום שהזהיר על מלאכת המשכן הזהיר מקדם על שבת, להורות שאין מלאכת המשכן דוחה שבת... (לקוטי הלכות - הלכות תערוכות ה' - ה')

וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון (שמות לה, ב)

עקר השלום פשהגוף נכלל בגוף. כי כל זמן שאין הגוף נכלל בגוף, אזי יש מחלקת גדול, בחינת אין שלום בעצמי מפני הטאתי. כי בודאי זה אי אפשר בשום אופן, שתתהפך חסדו שלום הנפש להגוף לנמרי חליה, כי הנפש נכספת לעולם לשרשה, לעשות רצון קונה. ואפלו אם הוא רשע גמור חס ושלום, וכבר התגבר גופו על נפשו ביותר על כל זה בפנימיות הנפש, בודאי צועקת נפשו מאד מאד בקול מר ועצום מאד, ונכספת ומתגעגעת מאד לשוב לשרשה. כי רצון הנפש הוא רצון האמת דהיינו רצון השם יתברך. ורצון השם יתברך בודאי נשאר חיים לעולם, ואין מי שיוכל לשנות ולבטל רצונו חסדו שלום בשום אופן, כמו שנאמר: ואתה מרום לעולם ה', וכתוב ימין ה' רוממה. כי בודאי השם יתברך יגמר את שלו כרצונו, ויהיה נשלם בנותו מה שרצה בבריאת עולמו, שכל בנותו היה כדי שהתחוננים יקרא יעבדו אותו דהיינו להפך הגוף לנפש. ועל-כן בודאי הנפש בוספה חזק תמיד לעשות רצון קונה, אפלו אם התגבר הגוף כמו שהתגבר חסדו שלום. ועל-כן אי אפשר שיהיה שלום לרשעים, כמו שנאמר: אין שלום אמר ה' לרשעים, כי תמיד יש מחלקת בין הנפש והגוף. ומשם נשתלשל כל מיני מחלקות שבעולם. ועל-כן אין שלום כי אם פשוטין להגביר הנפש על הגוף, עד שיתהפך הגוף לנפש שאז הוא השלום בשלמות באמת. כי הצדיקים זוכין לשבר הגוף לנמרי, עד שנתבטל רצון הגוף לנמרי, ונתהפך לנפש ממש, שזה עקר השלום. ועל-כן לעתיד לבא שאז יזכו הכל לזה, על כן יהיה אז השלום המפלא בעולם, כמו שנאמר: וגר זאב עם כבש וכו', כי אז יכללו הכל כרצונו יתברך, ויהיה נכלל בחינת בהמה באדם,

גוף בנפש וכו', שזוהו עקר השלום. ועל־כן נקרא שבת שלום, כי שבת הוא בחינת התנברות הנפש על הגוף, בחינת עולם הבא שזוה בחינת שלום. (לקוטי הלכות – הלכות חדש ג' – אות ט' לפי אוצר היראה – שלום – כ"ה)

ששת ימים תעשה

(שמות לה, ב)

... וזה בחינת (ויקרא כג, ג): ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת, 'תעשה' דיקא, כי על־ידי שבת זוכין שתהיה המלאכה נעשית מאליה. כי עקר קיום של כל ששת ימי המעשה הוא על־ידי שבת, דהינו על־ידי השביתה והמנוחה של שבת, על־ידי זה עקר חיות ושפע וקיום של כל ששת ימי המעשה, כמו שכתוב (בראשית ב, ב): ויכל אלקים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה וכו', ודרשו רבותינו ז"ל (עין רש"י): מה היה העולם חסר? מנוחה, בא שבת, בא מנוחה, כלתה ונגמרה המלאכה. כי עקר קיום כל המלאכות אשר עשה ה' יתברך כפיכול בששת ימי בראשית, הכל הוא רק על־ידי המנוחה והשביתה של שבת. וזה בחינת: ויכל אלקים וכו', ויכל' לשון רצון, כמו שכתוב (תהלים פד): נכספה וגם כלתה נפשי, וכמו שכתוב (שמואל ב יג): ותכל נפש דוד וכו', כי עקר קיום ימי החל הוא רק על־ידי הארת הרצון שמאיר בשבת:

ובבחינה זו צריך האדם לעשות כל המלאכות והמשא ומתן בששת ימי המעשה, לידע ולהאמין באמת שהוא אינו עושה כלל, רק הכל בכח ה', כמו שהזכיר אותנו ה' יתברך על זה, כמו שכתוב (דברים ח): פן תאכל ושבעת וכו', ואמרת בלבבך כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה וכו'. כי צריכין לזכר זאת מאד מאד לבלי למעות ולשכח חס ושלום לאמר בלבן שהוא בעצמו עושה איזה עשיה ועבדא חס ושלום, כי זה בחינת כחי ועצם ידי עשה וכו'. רק צריכין לזכר את ה', כמו שכתוב (שם): וזכרת את ה' אלקיך כי הוא הנתן לך כח לעשות חיל, כי הכל בכח ה' לבד, והמלאכה נעשית מאליה, בבחינת: ששת ימים תעשה מלאכה וכו', בבחינת מלאכת המשכן, כי כל הל"ט מלאכות נעשין ונתברכין רק על־ידי שבת, שאז הוא בטול כל הל"ט מלאכות על־ידי שמקבלין אז הארת הרצון שמשם כל הפרנסה ... (עיין לקוטי מוהר"ן ב' – סימן ז')

וזה בחינת (תהלים קמו): לא בגבורת הסוס יחפץ לא בשוקי האיש ירצה, רוצה ה' את יראיו. כי בתחלה מדבר המזמור מבחינת המשכת השפע והפרנסה, כמו שכתוב שם מקדם: המכין לארץ מטר וכו' נותן לבהמה לחמה וכו', ואחר כך מפרש הפסוק שכל זה

אינו תלוי חס ושלום בפעולות האדם, רק הכל ברצון ה' לבד. וזהו: לא בגבורת הסוס יחפץ לא בשוקי האיש ירצה, רוצה ה' את יראיו. כי עקר השפע והפרנסה אינה על־ידי השתדלות האדם חס ושלום בגבורת הסוס ובשוקי האיש שהולך ונוסע ומשתדל בשביל פרנסה, רק העקר הפרנסה הוא רק על־ידי הארת הרצון שממשיכין משבת לששת ימי החל. וזהו: רוצה ה' את יראיו, שעקר הפרנסה הוא רק על־ידי הארת הרצון... (לקוטי הלכות – הלכות שבת ג' – ג')

וביום השביעי

(שמות לה, ב)

עקר הזביחה והשחיטה של היצר הרע וחילוטיו, שעוסקין למבח ולשחט בני האדם, העקר הוא על־ידי שעוסקין להכניס בהם מחשבות רעות, שעל־ידי זה עקר הזביחה והשחיטה שלהם. והעקר לזכר את האדם במחשבות של תאות ממון, כי בזה האדם טרוד מאד במחשבתו כל ימי חייו, כי אין אדם מת וחצי תאותו בידו, וכל מה שיש לו יותר חסר לו ביותר ואינו ממלא תאותו לעולם. והנה מחמת שהמחשבות כרוכים ונסבכים זה בזה מאד, על־ידי זה הולכין מרעיון לרעיון וממחשבה למחשבה, עד שבאים על־ידי זה למה שבאים חס ושלום. והעצה הפלילית לזה הוא, שפתאם יעמד האדם ויגוח וישבת ויהיה שב ואל תעשה במחשבתו. וזה בחינת שבת, שבתוך כל הפרדות והבלבולים והרעיונים הרבים והמחשבות יבטל את עצמו לגמרי ויגוח וישבת בבחינת שבת, כי באמת המחשבה ביד האדם תמיד להטותה ברצונו, רק בשנתבלבל במחשבות ורעיונים הרבה, נדמה לו שקשה לו לשוב ולצאת מהם, אבל עקר העצה, שפתאם יעמד וישבת ויבטל עצמו, כי זה כלל גדול בענין המחשבות, שהעקר הוא שב ואל תעשה, כי אם ירצה לעמד נגדם ולסתורם, יהיה נלכד יותר, על־כן העקר להיות שב ואל תעשה מעתה על־כל־פנים, שבתוך תקף בלבול המחשבות יעמד ויגוח ולא יחשב עוד. ולפעמים צריך לזה בטול הקדשה באמת, הינו שיבטל עצמו לגמרי ויזכר בהשם יתברך, ויבטל את עצמו לגבי אור האין סוף יתברך. וזהו בחינת שבת, שצריך האדם לזכר תמיד ולהמשיך על עצמו קדשת שבת גם בימי החל, הינו שבתוך כל הבלבולים יעמד ויגוח בבחינת שבת, ועל־ידי זה ינצל מכל המחשבות רעות. (לקוטי הלכות – הלכות שבת ו' – אות ח'; עיין אוצר היראה – שבת – מ"ב לפי אוצר היראה – מחשבות והרהורים – ז')

יְהִיָּה לָכֶם קֹדֶשׁ שַׁבָּת

(שמות לה, ב)

וְאִמְלֵא אוֹתוֹ רוּחַ אֱלֹקִים בְּחֻמָּה

וּבְתַבּוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל מְלֶאכֶה

(שמות לה, לא)

... עקר המלאכה של האדם בזה העולם הוא לברר ברורים. ועקר כל הברורים הם על-ידי ברור המחשבה, דהיינו על-ידי ששומרין המחשבה כחוט השערה ממששבות חוץ והרהורים, שזהו עקר ברור כל הניצוצות הקדושות בבחינת בלהו במחשבה את-ברורו.

וזה בחינת (שמות לה, לא) וימלא אותו רוח אלקים בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה, שהם בחינת הארבעה מחין, כמבאר בהתורה "חיים נצחיים" (לקוטי מוהר"ן ב' – סימן ע"ב). נמצא, שקורא המח הרביעי 'כל מלאכה', כי שם עקר המלאכה והאמנות של האדם בזה העולם, כי כלל המחין הם שלשה שהם: חכמה בינה דעת, אף לפעמים נקראים ארבעה מחין מחמת שהדעת כלול משתים שהם בחינת חסדים ונבורות. ואלו המחין מבארין בפסוק הנ"ל: וימלא אותו רוח אלקים בחכמה ובתבונה — שהם חכמה ובינה. ובדעת ובכל מלאכה — זה בחינת מח הדעת שכלול משתים, שזהו בחינת 'ובדעת', שהוא בחינת החסדים שבדעת, שהם בחינת דעת סתם, כי הם עקר הדעת, 'ובכל מלאכה' זה בחינת המח הרביעי שהוא מח הנבורות שבדעת, שהוא בחינת ובכל מלאכה, כי שם עקר האמנות והמלאכה של כל אדם.

כי זה ידוע שעקר אחיזת הספרא אחרא, הוא בבחינת נבורות ודינים. ועל-כן שם בבחינת מח הנבורות שם נאחזים המחשבות זרות של הספרא אחרא ששם עקר הברור ששם עקר המלחמה, ועל-כן נקראים ובכל מלאכה, כי שם עקר המלאכה והאמנות של האדם להזהר במחשבתו לנקותה ולטהרה מפסלת. כמו הפעל מלאכה שמזכיר ומטהר את הכלי וחוזק ומנסר סביב הכלי כל המותרות והפסלת כדי להוציא בלי למעשהו, כמו כן צריכין לזכר את המחשבה ולגרש המותרות והפסלת שבמחשבה כדי שיהיה בלי מוכן לקבל נפש רוח ונשמה דקדשה וכו' כמו שמבקשין על זה בכמה תפלות.

וזה בחינת כל מלאכת מעשה בראשית שהיו בששת ימי המעשה, וכן כל המלאכות שהאדם עושה בכל יום מששת ימי המעשה, כי כלם הם בחינת ברורים לברר ניצוצות מעמקי הקלפות פיודע, ועקר הברור על-ידי קדשת המחשבה, על-ידי ששומר את המחשבה כחוט השערה. וזה עקר מלאכתו של האדם בחינת וימלא אותו וכו' ובכל מלאכה וכו'. וזה בחינת מה שכתוב ביוסף הצדיק כשבא לידי

הצדיק האמת הוא בחינת שבת כמו שאמרו החבריא לרבי שמעון בן יוחאי אנת הוא שבת וכו'. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל לענין קדשת שבת שמי שמהלך במדבר ואינו יודע מתי שבת מונה ששה ימים ומקדש שביעי. ואמרו שם שגם בכל הששה ימים אסור לעשות מלאכה כי אם כדי חייו לבה, וביום השביעי עושה גם בן מלאכה כדי חייו ומאי נפקא מינה במה שמקדש שביעי היא רק לקדושי ואבדלתא. כמו כן גם לענין ההתקרבות אל הצדיק עכשו אחר שנתבלבל העולם מאד על ידי הקטגוריא שבין התלמידי חכמים, עד שאין אחד יודע האמת לאמתו מי הוא הצדיק האמתי שיוכל לתקן אותו בשלימות, ומחמת זה יש שחולקים לגמרי על כל הצדיקים שהיו מימות הפעל שם טוב וצ"ל, ואומרים שמאמינים לכל דבריהם של החולקים זה על זה, ועל כן אינם מאמינים בכלם. אבל באמת לא כך הוא המדה כי אדרבא אנו צריכים להאמין בכלם. כי רק מכת העוסקים בחכמות היצוניות ומעמידים יסודות על דברי האפיקורסים המפרסמים, אריסטו וחבריו ימח שמם, ופונים ערף מהגמרא הקדושה ומדברי רבותינו ז"ל, מהם צריכים להתרחק בתכלית הרחוק. אבל כל אלו הצדיקים והכשרים המתנהגים על פי דברי רבותינו ז"ל בגמרא ומדרש וזהר הקדוש וכתבי הארז"ל והפעל שם טוב ותלמידיהם זצ"ל, בודאי אסור לחלק על שום אחד מהם, רק להאמין בכלם. וזה ממש ענין הנ"ל שאמרו רבותינו ז"ל שמי שאינו יודע מתי שבת, הינו מי הוא הצדיק האמת שהוא בחינת שבת, אזי צריך לקדש כל הימים בקדשת שבת, דהיינו שצריך להאמין בכלם ויחזיק את כלם בבחינת קדשת שבת, ואסור לעשות מלאכה כי אם כדי חייו. כי צריך לפרש את עצמו מטרדות עולם הזה, ולא יעשה מלאכה ועסק כי אם זמן מעט כדי חייו בצמצום, ושאר כל היום יעסק בתורה ותפלה וכו', ולבקש הרבה מהשם יתברך שיזכה למצא את הצדיק האמת מבחר הצדיקים, שעל ידו עקר תקון נפשו. ועל כן אמרו רבותינו ז"ל אף על פי שמקדש את כלם לענין אסור מלאכה רק כדי חייו, אף על פי כן מונה ששה ומקדש שביעי. כי אף על פי שהוא צריך להאמין בכל הצדיקים, אף על פי כן יבחר לו אחד מהם שיהיה קדוש אצלו בבחינת שבת לגמרי להתקרב אליו ביותר, עד שיזכה למצא באמת את הצדיק השלם בתכלית השלימות שעל ידו עקר תקונו כנ"ל. (לקוטי הלכות – הלכות שבת ד' – אות י"ג. עיין אוצר היראה – אמונה – אות ל"ד לפי אוצר היראה – צדיק – ע"ו)

נפיון (בראשית לט): "ויבא הביתה לעשות מלאכתו". כי עקר המלאכה והאמנות של האדם בזה העולם הוא לעמד בנפיון, והעקר בתאוה הזאת, והעקר על-ידי שמירת המחשבה בחוט השערה בכל פעם בנ"ל.

ועקר הכח להצליח במלאכתו בנשמיות ורוחניות בכל ששת ימי המעשה צריכין לקבל משבת קדש, כי מגיה מתברכין כל שתא יומין וכי ממנה (מהשבת) מתברכין כל השישה ימים, הינו כי שבת הוא בחינת שביתה וניחא [שביתה ומנוחה], בחינת מנוחת המחשבה, בחינת ישוב הדעת, בחינת (תהלים כג) על מי מנוחות ינהלני, בחינת הצדיק האמת, הזקן שבקדשה, שדעתו מישבת תמיד ואינו צריך עוד שום מלחמה עם המחשבות, בחינת (זהר נשא קכח): בסבי דעתא שקיט ושכיך ובוקנות דעתו שוקמת ומתיישבת. ומשם צריך כל אחד להמשיך על עצמו קדשת המחשבה לעמד כנגד כל המחשבות רעות בשב ואל תעשה, כי מי שמסתכל על הצדיק האמת ואפלו אם אינו זוכה רק להסתכל בספריו הקדושים בעין האמת הוא יכול להביא התבוננות אמתי בלבו להמשיך על עצמו קדשת המחשבה על-ידי עצותיו הקדושים שיזהר לקיים באמת ובפשיטות... (לקוטי הלכות – הלכות תפילין ו' – ל"ג)

אשר נתן ה' חכמה ותבונה בהמה

(שמות לו, א)

אמר רבנו ז"ל: שהוא חכמה ומלאכה גדולה להיות כמו בהמה. וזה בחינת כל אשר נתן ה' חכמה בהמה (שמות לו, א), הינו שהוא חכמה לעשות עצמו כבהמה (וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (חלין ה:)) על פסוק: אדם ובהמה תושיע ה' (תהלים לו-ז), אלו בני-אדם שערומים בדעת ומשימין עצמן כבהמה. וכמו שאמר אסף (תהלים עג-כב): ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עמד ועין במקום אחר מזה (לקוטי מוהר"ן ב' – סימן י"ט וסימן מ"ד. (שיחות הר"ן – סימן ט"ו))

אשר נתן ה' חכמה ותבונה בהמה

(שמות לו, א)

הבעל דבר והסמרא-אחרא מהפכין כל דבר מהפך אל הפך, כמו שכתוב: 'המהפכים ארחות ישר' וכו'. כי באמת צריכין להשתמש בכל דבר במקומו ובשעתו בקדשה ובטהרה בראוי, הינו כי באמת צריך האדם לזהר מאד שלא יעשה מעשה בהמה, חס ושלום, ובשביל זה השם יתברך חונן לאדם דעת, כדי שיתרחק על-ידי זה ממעשה בהמה, כי

הדעת, שהוא גדר האדם, הוא בהפך ממש מכל התאוות וכו', שהם בחינת כסילות ושטות ושגגון ומעשה בהמה ממש. וכשזוכה על-ידי הדעת לגרש התאוות הבהמיות, אזי נתרחק ונתרומם שכלו, וכפי הכנעת התאוות הבהמיות, כן נתרומם שכלו, כי כשזה נופל זה קם. ואזי כשמוגיע אל השכל, אז צריך הוא לידע האמת, שעדין הוא רחוק מהחכמה, בבחינת "אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני", כי עקר החכמה, שישביל שרחוק ממנו החכמה, ואז צריך דיקא לעשות עצמו כבהמה וכאלו אין בו שום דעת כלל, כמו דוד המלך, עליו השלום, שנדאי היה חכם אמתי, ואף-על-פי-כן אמר: "ואני בער ולא אדע, בהמות הייתי עמד", וכמבאר במקום אחר על פסוק: "אשר נתן אלהים חכמה בהמה", שהוא חכמה גדולה לעשות עצמו כבהמה, כי על-ידי זה עקר קבלת הדעת והמחין האמתיים, שאי אפשר לקבלם ולהמשיכם בשלמות כי אם על-ידי צמצום המוח בקדשה, שזה בחינת שמיים עצמו כבהמה, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל: אין התורה מתקיימת אלא במי שמיים עצמו כאינו יודע, ואז על-ידי זה דיקא זוכה לקבל את השכל והמוח בהדרגה ובמדה. וגם כשמקבל איזה שכל ודעת, צריך לידע בכל פעם שעדין אינו יודע כלל, ועל-ידי זה זוכה לקבל מוח ודעת חדש בכל פעם. וזה בחינת מלכות דקדשה, שהוא בחינת מדה וצמצום הדעת, שזה בחינת בהמה בקדשה, שמצמצם דעתו באלו אינו יודע כלל, ועל-ידי זה דיקא עקר קבלת המחין והדעת, שהוא גדר האדם. וזה בחינת: "אדם ובהמה תושיע ה'", וכמו שדרשו רבותינו ז"ל, שערומין בדעת כאדם ומשימין עצמן כבהמה, הינו שמתרחקין לגמרי מכל מעשה בהמיות, ואז שכלם ודעתם בשלמות, ואף-על-פי-כן משימין עצמן כבהמה, כי יודעים שעדין הם רחוקים מתכלית שלמות הדעת. וזה בעצמו עקר שלמות הדעת, כי על-ידי בחינת זה הצמצום זוכין לקבל בכל פעם מחין חדשים כנ"ל. אבל הסמרא-אחרא והקלפות מסיתין את האדם מהפך אל הפך, חס ושלום, כמו שנמצאים כמה בני-אדם שמשקעים בכל התאוות, באשר הם יודעים בעצמם, ועושים מעשה בהמה ממש, ואף-על-פי-כן הם חכמים בעיניהם ונגד פניהם נבונים; בפרט הרשעים הגדולים המפרסמים העוסקים בספרי חיצונים, אשר ברבוי והמת תאוותיהם הם גרועים מבהמות, כמפרסם, ואף-על-פי-כן הם חכמים בעיניהם וכו', אדרבא, רוצים להטיל מום בקדשים, וקורין את הפשרים והיראים אמתיים בשם כסילים ופתאים, ועליהם נאמר: "הוי חכמים בעיניהם ונגד פניהם נבונים", וכתוב: "הנה בדבר ה' מאסו וחכמת מה להם".

וכמוֹכֵן הסְמָרָא־אֶתְרָא מֵהַפְּכַת אֶרְחוֹת יִשְׂרָאֵל בְּנִיָּל,
עד שְׁנִשְׁתַּלְשַׁל וְנִמְשָׁךְ פָּנִים הַטְּעוֹת הַזֶּה גַּם בֵּין
הַכְּשָׁרִים קָצֵת, שְׁיִישׁ שְׁעָדִין לֹא יֵצְאוּ לְגַמְרֵי כָּלֵל
מִמַּעֲשֵׂה בְהֵמָה, וְאֶף־עַל־פִּי־כֵן הֵם חֲכָמִים בְּעֵינֵיהֶם
וְאוֹמְרִים דְּעוֹת זְרוֹת וְחֲכָמוֹת שְׁקָר בְּדַרְכֵי עֲבוֹדַת
הַשֵּׁם, שְׁזֶה בְּחִינַת הַחֲכָמוֹת הַרְבֵּה שֶׁל הַכָּל הַמְּצוּיִים
עֲכָשׁוּ בְּעוֹנֹתֵינוּ הַרְבִּים, שֶׁהֵבֵעַל־דָּבָר מִתְּלַבֵּשׁ עֲצָמוֹ
בְּמַצוֹת וּמַעֲקָם לֵב הַרְבֵּה מִיִּשְׂרָאֵל וּמִבְּטַל אוֹתָם
מִתּוֹרָה וּתְפִלָּה עַל־יְדֵי הַחֲכָמוֹת וְהַמְּצָאוֹת
הַחֲדָשׁוֹת, וּבְאֵמַת כָּלֵם הֵמָּה מֵהַבֵּל יַחַד. וְכֵל זֶה
מִחֲמַת הַנִּזְכָּר לְעֵיל, שֶׁמֵּהִפְכֵּן הָאֵמַת וְעוֹשִׂים מַעֲשֵׂה
בְּהֵמָה, וְאֶף־עַל־פִּי־כֵן רוֹצִין לִידַע חֲכָמוֹת וְהַמְּצָאוֹת,
שֶׁכֵּל זֶה הוּא בְּחִינַת פָּנִים הַמְּלֻכּוֹת וְהַצְּמִצּוֹם דְּקַדְשָׁה
הַנִּיָּל, וְעַל־יְדֵי־זֶה אֵין יְכוּלִין לְקַבֵּל הַמַּחַ וְהַדַּעַת
הָאֵמַתִּי בְּהַדְרָגָה וּבְמִדָּה, וְאֵין יוֹצֵא הַדַּעַת חוּץ
מִהַנִּבּוֹל, עַד שְׁנַתְעִים וּנְבוֹכִים עַל־יְדֵי־זֶה בְּחֲכָמוֹת
שֶׁל שְׁטוֹת וְהַבֵּל; כִּי רַק עַל־יְדֵי שְׁמַתְרַחֲקִין בְּאֵמַת
מְכַל מַעֲשֵׂה בְהֵמָה, וְאֶף־עַל־פִּי־כֵן עוֹשִׂין עֲצָמָן
בְּבְהֵמָה וּמְצַמְצְמִין דַּעְתָּם בְּקַדְשָׁה בְּנִיָּל, עַל־יְדֵי־זֶה
זוֹכִין לְקַבֵּל הַמַּחִין בְּהַדְרָגָה וּבְמִדָּה, שְׁזֶה עֵקֶר תַּקּוּן
הַשְּׁכָל בְּנִיָּל. (לְקוּטֵי הַלְכוֹת - הַלְכוֹת פְּקֻדוֹן ד' -
אוֹת ד לְפִי אוֹצֵר הִירָאָה - יִרָאָה וְעִבּוּדָה - קמ"ד)

שבת שלום

**"אין צדקה נחשבת
כמו צדקת הדפוס"
[רבי נתן]**

בכל סניפי הדואר,
חשבון מס' 7-2255-89

הַיְהוָה יִשְׁמַע זְמִירַתְךָ וְיִשְׁמַע
וְיִשְׁמַע זְמִירַתְךָ וְיִשְׁמַע זְמִירַתְךָ

לאחינו כל בית ישראל
**הוצאת חומשים עם פירוש
הלקוטי הלכות**
במחיר הקרן
125 ₪ לסט (5 כרכים)

פרטים והזמנה: 054-8429006 (מאיר)